

ΞΕΝΑ ΠΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Του Αύγουστου Ντυπουί

ΜΙΑ άκτινα ήλιου έφώτισε τó δωμάτιο τών άρρώστων, πού μύριζε γιατρικά και ήταν μελαγχολικά έπιπλωμένο.

Ο Έρρίκος σήκωσε τó κεφάλι του και έπρόφερε αυτές τις λέξεις, πού τόσες μέρες τώρα τού έσφιγγαν τήν καρδιά :

— Μαμά... θά ήθελα νά τήν ιδώ γιά τελευταία φορά !
— Αύτην ; Έδω ; Παιδάκι μου, τί μου ζητάς ; τού ελεπε ή μητέρα του πού παρόστανε πλάι του. Συγχρόνως πλησίασε στό κρεβάτι και χάιδεψε τó μέτωπο τού άρρώστου.

— Έχεις πολύ πυρετό, Έρρίκε. Θά σου δώσω λίγο τίλιο.
Έκεινος έκαμε μία κίνησι άρνητική. Έννοιωσε μέσα του ένα μίσος γιά τις περιποιήσεις, πού τού έκαμαν οι δικοί του από τότε πού ελεγε άρρωστίσει βαρεία και δέν μπορούσε νά κουνηθί από τó κρεβάτι. "Ήθελαν ίσως μ' όλα αυτά νά πνίξουν τή θέλησί του και νά τόν υποχρεώσουν νά λησμοήση τή γυναίκα π' αγαπούσε...

Μπορούσε όμως νά γίνη αυτό ;
Στήν άτιμόφαρα αυτή της επαχθίστης ζωής άκουε τις σιγαγανές φωνές τών γονέων του, συναντούσε τά βλέμματά των πού ήσαν γεμάτα άσθηρότητα και άνησυχία, άκουε διακριτικά βήματα στά γαλιά και έννοιωσε τήν συνομιλία τών δικών του γιά εκείνο πού όνόμαζαν «τó σφάλμα του». Έννοιωσε τήν σκληρότητα της πατριικής άγαπητικέως και θυμόταν όλες τις σκληρές και τούς καυγάδες τών περασμένων ήμερών. Θυμόταν όλα τά βάσανα, πού ελεγε

υπόφερε αυτά τά πέντε χρόνια τού έρωτός του εκ μέρους τών γονέων του.
Η έρωτευμένη καρδιά του έννοιωσε θγανάκτισι έναντίον της μητέρας του, πού χάιδεψε τά μαλλιά του με τó μαλακό της χέρι.

Έκεινή έμφύθησε :
— Γιατί δέν περιμένεις ; Όταν θά γίνης καλά θά πάς νά τήν ιδής... όπου θέλεις, άλλου... Όχι όμως στό σπίτι μας.

— Όταν γίνω καλά ; ψιθύρισε αυτός. Κι' αν πεθάνω ; Θέλω νά τήν ιδώ. Έλεγε δικαίωμά μου. Άκούτε ;

— Η φωνή του ήταν τόσο σκληρά, ώστε ή μητέρα του έπαυσε νά τόν χαϊδεύη.

— Θέλεις νά δυσαρεστήσης τόν πατέρα σου ; Τι θά πη ό κόσμος ; τού ελεπε δειλά.

— Ό κόσμος ; Και τί με μέλλει έμένα Έγώ δέν θά ζήσω ! Σας παρακαλώ, σας παρακαλώ, αφήστε με νά τήν ξαναϊδώ.

— Τήν άγαπές περισσότερο από μάς ;

— Έσεις δέν μ' αγαπάτε, δέν μ' αγαπήσατε ποτέ. Ένθ' αυτή...
— Έρρίκε ! Ω Έρρίκε !

— Έσχυσε και τόν φίλησε με δακρυσμένα μάτια. Και εκείνος εδάκρυσε.

— Και ό πατέρας σου, παιδί μου ; Πώς νά τόν καταφέρουμε ; Έσεις τί άσθηρός, τί άμείλικτος πού ελεπε σ' αυτό τó ζήτημα !

— Θά τόν καταφέρω έσύ, μαμά.
Έκεινή δέν άπήντησε. Άπεμακρόνθη από τó δωμάτιο, σκεπτική, συγκεκριμένη με δακρυσμένα τά μάτια.

Ένα βαρύ βήμα άκούστηκε σέ λίγο στή σκάλα. Ήταν ό πατέρας. Μπήκε στό δωμάτιο τού γιου του κατσοφιασμένος άνήσυχος ;

— Τι κάνεις, παιδί μου ; ελεπε. Δός μου τó χέρι σου ! Έχεις πάντα πυρετό... Άναπαύσου, άγόρι μου... Έχεις άπόλυτη ανάγκη άναπαύσεως. Αυτό ελεπε ό γιατρός.

— Σου μίλησε ή μαμά ;
— Με... Άησε... Δέν πιστεύω νά ελεγε σοβαρά ή άπατήσί σου.

— Φοβάρά, πατέρα μου, σου τó δοκίμομαι !
— Άν σπήί μου τήν φιλενάδα σου ; Τρελλάθηκες ;

— Όχι, πατέρα. Άφου θά πεθάνω...
— Άν τόν κόσμο, στήν κοινωνία ; Όλος ό κόσμος θά τήν άγαπά ;

— Όχι... Άφου τήν αγαπά...
— Άν νά τήν ξεχάσης αυτή τή γυναίκα ;

Μήπως έχεις παρόνομο μαζί μας ; Δέν σέ περιποιείται ή μητέρα σου ; Σου κάναμε τήν παραμικρή παρατήρησι γιά τή ζωή σου ; γιατί έπιμένεις ; Αυτή ελεπε μία ξένη γιά όσνα !

— Έγώ είμαι ένας ξένος γιά σας. Και νά τó ξερετε θά φύγω από έδω, και θά πάω νά πεθάνω άλλου... Ναι, θά πάω στό νοσοκομείο, θά πληρώσω έγώ τά έξοδα, και θά είμαι ελεύθερος εκεί...

— Δέν θά σ' άφήσω νά κάνης αυτή τήν τρέλλα !
— Έλεγε δικαίωμά μου. Δέν είμαι πειά μικρό παιδί.

— Σ' άφίνω νά σκεφθής, ελεπε ό πατέρας και άπεμακρόνθη θυμωμένος από τó δωμάτιο.

Στό τραπέζι ό πατέρας και ή μητέρα τού Έρρίκου δέν αντίλλαξαν ούτε μία λέξι. Όταν έπληραν τόν καρφ ό πατέρας ελεπε μ' όργη :
— Δέν πιστεύω νά μιλήσ σοβαρά ό Έρρίκος. Θέλει, φαίνεται, νά μάς τρομάξη.

Κάποιος φίλος τού Έρρίκου πού πήγε εκείνη τή στιγμή τούς ελεπε ότι ό γιός της τόν ελεγε στείλει από τó πρωί στό νοσοκομείο γιά νά τού κρατήσει μία θέσι.

— Τι σκάνδαλο ! ελεπε ό πατέρας.
— Η μητέρα τόν εκύταζε με ίκετευτικό βλέμμα. Έκεινος όμως, από τó φόβο τού σκανδάλου δέν ελεγε ολκτο στήν καρδιά του.

— Κάνε του αυτή τή χάρι, ελεπε ή μητέρα με δάκρυα στά μάτια.
— Ποτέ ! φώναξε ό πατέρας.

— Όταν νυχτώση... Φεύγεις έσύ από τó σπίτι... Κανείς δέν θά τήν δη.
— Ποτέ ! ποτέ !

— Τι νά κάμω, Θεέ μου ; Άν μιλούσαμε γιά τήν υπόθεσι αυτή στόν άββά ντ' Ρουί. Ό Έρρίκος τόν αγαπά πολύ. Ίσως ό άββάς τού δώση μία καλή συμβουλή.

— Καλή ιδέα. Μήνυσέ του νά έλθη άμέσως.

— Ό άββάς έφτασε σέ λίγο και υποσχέθηκε στους γονείς νά κατηχήσει τó παιδί τους. Όταν κατέβηκε από τó δωμάτιο τού άρρώστου ήταν πολύ σοβαρός και φαίνονταν λυπημένος.

— Νομίζω, κύριε, ελεπε στόν πατέρα, πώς πρέπει νά γίνη τó χατήρι τού Έρρίκου. Δέν ελεγε καλά τó κακόμοιρο τó παιδί.

— Νά τόν πάω στό νοσοκομείο ;
— Όχι, νά αφήσετε τή νέα νά έλθη έδω.

— Αυτό τó βρωμοκόριτος ; Και μουρκούεινε σείς ένα τέτοιο πράγμα !
— Νομίζω πώς δέν υπάρχει άλλη λύσις. Είμαστε Χριστιανοί. Πρέπει νά δείχνουμε γενναιοψυχία.

— Ό πατέρας τόν κύταζε άρεκτη ώρα με άνοιχτό τó στόμα. Τέλος έπληρε τήν άπόρασι νά δεχθί.

Όταν ή μητέρα άνήγγειλε στόν Έρρίκο τήν καλή είδησι, λίγο αίμα ρόδισε τά όχρα μάγουλά του.

— Έυχαριστώ, ελεπε μονάχα. Κι' όταν έμεινε μόνος έπληρε από τó διπλανό τραπέζακι τó καθρεφτάκι και παρατήρησε προσεκτικά τó πρόσωπό του. Τά μάτια του ήσαν πειό μαύρα και πειό μεγάλα, και ή μύτη του ήταν πειό λεπτή, τά χείλη του όχρα και τó μέτωπο ρυτιδωμένο.

— Θά τρομάξη όταν με ιδή !... έψιθύρισε.

Άχ ! θά ήταν πάντα όρασι ή Άννα του ! Τήν άναπολούσε με τά δροσερά μάγουλά της, τά γαλιανά μεγάλα μάτια της, όπως τήν ελεγε ιδή γιά πρώτη φορά. Άναπολούσε της περασμένες ετυχίες, στήν τρυφερή αγάπη της και τά μάτια του έβούρκωναν.

Τι ελεγε γίνε εν τώ μεταξύ ή γλυκειά του Άννα ; Ίσως έκλαιγε όταν συλλογιόταν τόν κίνδυνο πού διέτρεχε ό αγαπημένος της... Θά τήν άποχαριετούσε γιά τελευταία φορά, τώρα πού θά έρχότανε και θά τής έκαμε αυτή τήν ερώτησι, ενώ θά τήν έσφιγγε με πάθος στήν άγκαλιά του.

— «Μ' αγαπάς ; Έμένα μονάχα αγαπάς ; »
— Θά διάβαζε στά λατρευτά μάτια της τήν αλήθεια και θά πέ-

Αναγκάσθηκα νά σας δεχθώ γιά χατήρι τού γιου μου...

θαίνει ήουχος, ενώ θα κρατούσε τὰ χέρια της στά δικά του χέρια. Έγυρσε πρὸς τὴν πόρτα καὶ κάρφωσε τὰ μάτια του ἐκεῖ με ὑπομονή.

Ἔξω εἶχε νυχτώσει ὅταν ἐκείνη ἐφθασε. Τῆς ἀνοίξε ἡ μητέρα τοῦ Ἐρρίκου. Εἶχαν διώξει σκολίμους τὴν ὑπηρετία. Ἡ νέα εἶπε:

— «Καλοσπέρα, κυρία!»

— «Ἄπ' ἐδῶ», ἀπήντησε ἡ μητέρα σιγανά.

Ἡ νέα τὴν ἀκολουθῆσε.

Ἐκείνη τῆ στιγμὴ μιὰ σκιά φάνηκε καὶ ἀκούσθηκε μιὰ ὀργισμένη φωνή:

— ὦ! Εἰσθε σεῖς! Τι νὰ γίνῃ; Ἀναγκάστηκα νὰ σὰς δεχθῶ γιὰ χατήρι τοῦ γιου μου!

Ἦταν ὁ πατέρας τοῦ Ἐρρίκου καὶ συνέχισε:

— Μὴ ξεχνάτε ὅτι εἶνε ἀρρωστος. Μὴ μείνετε πολὺ ὧρα. Νὰ φροντίσετε νὰ φύγετε γρήγορα.

— Ἐκεῖνος τὸ ἐξήγησε αὐτό; ρώτησε ἡ νέα δειλὰ.

— Ὅχι, τὸ ζητώ ἐγώ.

Ἐκείνη στάθηκε. Μετρήθηκε ἐχθρικά μετὸ βλέμμα.

— Πόση ὧρα μου δίνετε; ρώτησε ἐκείνη μ' ἀγανάκτησι. Πέντε, δέκα λεπτὰ;

Τότε ὁ γέρος ἐξεραγγή. Πῶς; Ἐρχόταν αὐτὴ στὸ σπίτι του γιὰ νὰ τοῦ μιπῆ στὴ μύτη; Ἀρχισαν νὰ βρῶνται μετὰ

πᾶθος, μετὰ ἐχθρὰ, καὶ αἱ ὄψεις ἐφθάναν ἕως τὸ δωμάτιο τοῦ φτωχοῦ ἀρρωστοῦ καὶ τὸν κτυποῦσαν στὴν καρδιά. Ἄκουγε ὠχρὸς σὺν πεθαμμένους, στηριγμένους στὸ μαξιλάρι του. Ἄκουγε μαζί μετὰ τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα του, τὴ φωνὴ τῆς μητέρας του, πὸ προσπαθοῦσε νὰ συμβιβάζῃ τὰ πράγματα. Ἐπὶ τέλους ἄκουσε τὸ γέρο νὰ λέγῃ αὐτῆς τῆς λέξεις:

— Ἔξω ἀπὸ δῶ!

Ἀκούσθηκε μιὰ γυναικεία φωνή, ἡ φωνὴ τῆς ἀγαπημένης του, πὸ φώναζε:

— Ἐρρίκει!

Τότε ἔκαμε μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια καὶ ἐβγήκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του. Προχώρησε...

Ἦταν τόσο ἀδύνατος, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ περπατήσῃ. Κατόρθωσε ὅμως νὰ φθάσῃ ἕως τὸ παράθυρο καὶ νὰ τὸ ἀνοίξῃ. Ἐσκυψε τὸ κεφάλι του στὸ δρόμο καὶ ἐπρόφερε τὸ λατρευτὸ τῆς ὄνομα... Εἶδε μιὰ σκιά νὰ ἀπομακρύνεται καὶ ἄκουσε ἕνα λυγμὸ.

Ὅταν ἡ σκιά χάθηκε ὁ Ἐρρίκος ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Ἐπῆσε σὲ μιὰ πολυθρόνα κοντὰ στὸ παράθυρο ἐξαντλημένος. Σὲ λίγο οἱ δικοὶ του τὸν περιεκύκλωσαν. Ἦταν ὁμοῦ ἀγὰ πειὰ. Κάτι εἶχε σπάσει μέσα του. Κι' ἀπὸ αὐτὴ τῆ στιγμὴ ἄρχισε ἡ ἀγωνία.

Ὁ Ἐρρίκος δὲν ἐμίλησε σὲ κανένα. Ἐρρίχνη μόνο σ' ὄσους τὸν τραγουδῆσαν βουβὰ βλέμματα περιφρονήσεως καὶ ξεψύχησε χωρὶς μιὰ λέξι ἀγάπης ἢ συγνώμης...

Ἀδύουτος Ντυπουῖ

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὸ μεγαλύτερον ὄρολόγιον

Τὸ μεγαλύτερον ὄρολόγιον τοῦ κόσμου εὐρίσκειται στὸ Δημαρχεῖο τῆς Φιλαδελφείας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Ἡ διάμετρος τῆς πλακῆς τοῦ ἔχει μῆκος 10 μέτρων. Τὸ μῆκος τοῦ λεπτοδείκτου εἶνε 4 μέτρα καὶ τοῦ ὠροδείκτου 2 1/2. Τὸ βάρος τοῦ κώδωνος τοῦ σημαίνοντος τὰς ὥρας εἶνε 25.000 χιλιόγραμμα. Τὸ τεράστιο αὐτὸ ὄρολόγιον χορδίζεται διὰ μιᾶς μικρᾶς ἀτμομηχανῆς, ἥτις συγχρόνως θέτει εἰς κίνησιν καὶ τὴν δυναμομηχανὴν διὰ τῆς ὁποίας φωτίζεται ἡ πλάξ του.

Τὰ αἷτια τῆς ἀϋπνίας

Ἡ ἀϋπνία, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προέρχεται, ἀπὸ κακὴ καὶ ἀνακτο διαίτα τοῦ στομάχου ἀπὸ ἔλλειψη κινήσεως τοῦ σώματος, ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸ κάπνισμα, τὴν πολυφαγία στὸ βραδινὸ φαγητὸ, ἀπὸ κατάχρησιν καφέ, τσαγιού, πιστῶν καὶ κρασιοῦ. Ἡ θεραπεία τῆς δὲ συνίσταται στὸ ν' ἀποφεύγουμε ὅλα τὰ παραπάνω καὶ μόνο ἄν, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐξακολουθῆ ἡ ἀϋπνία, τότε πρέπει νὰ καταφεύγουμε ἀσφαλῶς στὸν γιατρό.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΟ ΓΡΑΨΙΜΟ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Τὸ γράψιμο, ἀποτέλεσμα συνδυασμοῦ τῶν νεύρων, τῶν μυῶν καὶ τοῦ ἐγκεφάλου, περιέχει καὶ φανερῶνει ὀλόκληρον τὴ διάνοιάν μας. Ἔτσι ἕνας καλὸς γραφολόγος ἔχων ὅπ' ὄψει τοῦ ἑνα χειρόγραφο, μπορεῖ νὰ διακρίνῃ τὸν χαρακτήρα αὐτοῦ πὸ τὸ ἔγραψεν.

Ἡ γραφολογία εἶνε σχεδὸν ἐπιστήμη, ἐπιστήμη πὸ ἔχει βάσεις ἀρκετὰ στερεάς.]

Ἐκ τοῦ περιήμου βιβλίου τοῦ διασημοῦ γραφολόγου Ἀρσέν Ἀρῆς ἀντιγράφωμεν ἐδῶ μερικὰ κομμάτια, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας, σχετικὰ μετὰ τοὺς διαφόρους γραφικοὺς χαρακτήρας.

Ἡ κατιοῦσα γραφὴ, ἐκείνη δηλαδὴ τῆς ὁποίας οἱ γραμμὲς τείνουν διαρκῶς πρὸς τὰ κάτω, φανερῶνει ἀνθρώπους ὀδυνάτους, δειλοὺς, ἀτόλιμους, μελαγχολικοὺς καὶ ἀσθενικοὺς.

Ἡ γραφὴ τῆς ὁποίας τὰ γράμματα ἔχουν μικρὰν κλίσιν πρὸς τ' ἀριστερὰ ἢ τὰ δεξιὰ φανερῶνει ἀνθρώπους κρυφίτους, πανορθοῦς καὶ πονηροὺς. Οἱ ἀνωνημογράφοι συνήθως τέτοιον γραφικὸν χαρακτήρα ἔχουν.

Ἡ ἀσύνθετος γραφὴ, ἐκείνη δηλαδὴ τῆς ὁποίας τὰ γράμματα δὲν συνδέονται, ἀλλὰ εἶνε χωρισμένα, τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο, φανερῶνει ἀνθρώπους, ἰδαισιότας, νεοτεριστάς καὶ ἐπειρωτικούς. Τέτοιον ἦταν τὸ γράψιμο τοῦ Μισελῆ, τοῦ Σατωικριαν καὶ τοῦ μεγάλου ζωγράφου Ντορέ.

Ἡ σταθεράκαὶ ἀκλόνητος γραφὴ φανερῶνει τοὺς ἰσχυρογνώμονας, τοὺς δεσποτικοὺς, τοὺς βίους καὶ ἐπαναστατικὸς χαρακτήρας. Ἔτσι ἔξαφνα ἔγραφε ὁ Βίσμαρκ.

Τὰ μεγάλα στρογγυλὰ γράμματα εἶνε χαρακτηριστικὰ τῶν ἀδόλων, εἰλικρινῶν καὶ μεγαλοψύχων ἀνθρώπων. Ἔτσι ἔγραφε ὁ ποιητὴς Ἐρβεντιὰ, ἔτσι δὲ ἰδίως γράφει, ὡς γνωστὸν, καὶ ὁ ποιητὴς καὶ συνεργάτης μας κ. Ρ. Φιλῆρας !!

Οἱ φιλόδοξοι καὶ οἱ ματαιόδοξοι ἔχουν γραφικὸν χαρακτήρα ἀναρχικῶν.

Ἡ ἀκατανόητος καὶ ἀνόμαλος γραφὴ, τῆς ὁποίας τὰ γράμματα καὶ αἱ λέξεις ἔχουν ἄνισον ὕψος, χαρακτηρίζει τοὺς διατακτικούς, τοὺς ἰδιοτρόπους καὶ τοὺς ἀκαθορίστους χαρακτήρας.

Γράμματα πὸ δὲ διαβάζονται φανερῶνουν χαρακτήρας κρυφίτους καὶ διπλωματικούς.

Ἡ συνδεδεμένη γραφὴ, δηλαδὴ ἐκείνη τῆς ὁποίας τὰ γράμματα κολλᾶνε στενὰ τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο, φανερῶνει πνεῦμα λογικὸ, πρακτικὸ καὶ διαπεραστικὸ.

Ἡ πρὸ, νὰ δεξιὰ κωρτὴ γραφὴ φανερῶνει εὐαίσθητους χαρακτήρας. Τόσο δὲ περισσότερο εἶνε εὐαίσθητος ὁ χαρακτήρ ὅσο περισσότερο γέρνει τὸ γράψιμο.

Τὸ μουντζουρωμένον γράψιμο προδίδει τοὺς σφοδρούς, τοὺς ὀξύθυμους, τοὺς σκληροὺς, τοὺς ἠδυπαθεῖς, τοὺς φιληδόνους καὶ τοὺς λαίμαργους. Τὸ γράψιμο αὐτὸ καμμιά φορὰ τὸ ἔχουν καὶ οἱ κακοῦχοι.

Οἱ λεπτογράφοι, οἱ μικρολόγοι, οἱ πολυμαθεῖς γράφουν μετὰ φιλιὰ, μικρὰ γράμματα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς πρωτοτύπους, τοὺς καλλιτέχνους, τοὺς εὐφραντάστους καὶ τοὺς χαριτωμένους, τῶν ὁποίων ὁ γραφικὸς χαρακτήρ, χωρὶς νὰ εἶνε ἀκατανόητος, ἔχει κάτι τὸ προσκόκ.

Ἀναρῶμεν τέλος, τὴν ἐρπουσαν καὶ ὀφιῶδη γραφὴν ἣ ὁποία προδίδει ὀρθιόργους, τὴν στενὴ καὶ συνεσφιγμένη τῶν φιλαργῶν, τὴν ἀπλὴ τῶν μετριοφρόνων, τὴν ὑπερσηφωμένη τῶν ἀλαζόνων, τῶν ἀπταρέσκων καὶ τῶν ἀριστοκρατικῶν φύσεων καὶ τὴν χονδροειδῆ τῶν κοινῶν καὶ ἀνοήτων.

Ὁ Γραφολόγος

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΟΣ

ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ Ο ΕΡΩΣ

Ἄχι... ἐστέναξεν ἡ Ἀραβέλλα, δὲν θὰ ἀκούω πιά τὰ βήματά του ἀπ' τὸν κῆπο τὸ βράδυ, διὰν θὰ σημαίῃ ὀκτὴ ἡ ὥρα. Οὐτε θὰ ἰδῶ τάφωτα τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ ἀναμμένα... νὰ τὸν περιμένουν... τὸν ἀγαπημένον μου!...

— Γιατί φιλάτη μου! τὴν ἐρώτησεν ἡ συμπαθεστὴ φίλη τῆς.

— Οὐτε θὰ καθήσῃ πλέον ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὸν σοφά, τρεῖς νύκτας τὴν ἐβδομάδα τακτικῶς νὰ μοῦ λέγῃ τὰς ὥραια πράγματα, νὰ μοῦ βαστὰ τὰ χέρια καὶ νὰ με σφιγγῇ εἰς τὴν ἀγκαλιά του.

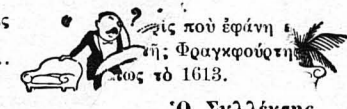
— Ἀραβέλλα, μετὰ τρομάζεις!...

— Ἄποψε... ὦ! βέβαια!, ἀποψε, φιλάτη μου, θὰ κάψω ὄλας ἐκείνας τὰς τρυφεράς ἐπιστολάς σου, εἰς τὴν θερμάστου τοῦ δωματίου μου!...

— Μὰ τί συμβαίνει; ἔχεις σκοπὸν νὰ τὸν παρατήσῃς;

— Νὰ τὸν παρατήσω! ὄχι!... ὄχι! τὸν πανδρεύομαι!...

Ζὰν

Ὁ Συλλέκτης